

Undringssamtale med barn

Det er viktig at den som gjennomfører samtalen har nødvendig kompetanse og god relasjon til barnet. Vær anerkjennende, vennlig og tålmodig.

Kontakt og informasjon om formål:

- Forklar hvorfor dere skal snakke sammen.
- Fortell om observasjonen(ene), hva du undres over.
- Gi uttrykk for at du ønsker å forstå hva som ligger bak atferden/endringen (fysisk/motorisk, psykisk, sosialt, seksuelt eller faglig/kognitivt).

Fri fortelling og utdyping: Gjenta – utvid – vent

- Oppfordre til fri fortelling, bruk åpne spørsmål innledningsvis (at spørsmålene har flere mulige svaralternativer). Mer fokuserte spørsmål som oppfølging. (Eksempler: Jeg ser at du går mye og tenker for deg selv. Hva er det du tenker på? Du ser litt trist ut i dag. Er det noe som har skjedd? Hva tenker du om...?)
- Være en aktiv lytter. Vær oppmerksom, vis at du er konsentrert om det som sies, spør om mer informasjon, gjenta/ oppsummer for å være sikker på at du forstår rett. (Eksempler: Hva var det som skjedde i pausen? Fortell mer ... Hvordan ble det for deg at ...? Så da ... skjedde opplevde du at ...?)
- Bruk informert gjetning med varsomhet, for å hjelpe barnet å «tekste filmen». Fortell evt parallellhistorier og spør om de har det likt. (Eksempler: Kan det være sånn at...? Noen ganger er barn triste fordi...er det litt sånn for deg?)

Oppsummering og avslutning:

- Konkret oppsummering av samtalens innhold
- Takk for samtalen

Om barnet/ungdommen har fortalt noe som gir grunn til bekymring: Plan for hva som skjer videre:

- Hva skal skje?
- Skal noen involveres? Hvem?
- Når skal det skje?
- Når skal det eventuelt evalueres?

NB! Tilby hjelp og støtte, ikke lov noe du ikke kan stå for.

Om ingenting har kommet frem:

- Avslutt med dagligdagse temaer
- Åpne opp for en ny samtale? Fortsett å følge med.

Ikke press

✕

Ikke gi opp

✕

Gi tid

[Skriv her]